

El professor que va tornar del fred

Aquest anoienc de 36 anys es va reinventar el supervivent professional quan la crisi el va deixar penjat

Xavier Domènech

MANRESA

Un manual de l'Exèrcit de Terra dels anys setanta destinat als cossos d'operacions especials, o DEO, deia (suposo que encara ho diu) una frase lapidària: «quan el seu cos entra a l'aigua vostè comença a morir». Tant se val que sigui en un riu o a l'oceà, al Carib o al golf del Lleó: l'aigua és un mitjà hostil per a les persones humanes, segons aquest manual, i cal sortir-ne el més aviat possible. Pensat en termes merament hispànics, el manual no preveu que a les temperatures aigües del Carib és més fàcil morir per la mossegada d'un tauró que per hipotèrmia. De totes maneres, fins i tot en aquelles calideses una persona es pot ofegar quan se li acaben les forces o el venç la son si no té cap objecte surador al qual agafarse. I si les aigües són fredes, ja no cal dir: el relloge es posa en marxa en el precís instant de la immersió.

Si a més a més la temperatura exterior és molt per sota de zero, la cosa es torna apocalíptica. En una pel·lícula d'aventures ambientada als gels de l'Àrtic, un esquimal cau a l'aigua enmig del gel i els seus companys no l'ajuden. L'occidental que va amb ells els ho retreu, i li responen: és mort de totes maneres; si el traiem, moll com està, es congelaria tot seguit. En aquestes temperatures, mullar-se és morir. Aquesta és una pel·lícula que no deu haver vist l'anoienc Carlos Vico, nascut a Vilanova del Camí i professional de la supervivència extrema, que ara utilitza per ensenyar a directius estressats, als quals organitza versions personalitzades, serioses i sense càmeres del reality *Survivientes*.

Dèiem que no ha vist la pel·lícula perquè Vico va sobreviure a catorze hores amb temperatures àrtiques i la roba mullada. Va ser a principi d'aquest any, quan va intentar una aventura hivernal a

Groenlàndia. Va ser víctima del canvi climàtic i l'escalfament global: la placa de gel sobre la qual caminava va resultar ser massa prima i es va trencar. I ell va caure a l'aigua. Es va mullar. A fora la temperatura de l'aire era de -12 graus i la temperatura de sensació, a causa del vent, era de -25 graus. En aquestes condicions una persona normal triga entre una i dues hores a morir congelada. Ell en va aguantar catorze, gràcies a les seves tèc-

Ha passat de dirigir l'empresa de vidres creada pel seu pare a abandonar un directiu d'empresa al mig del desert per enfortir la seva capacitat de lideratge

Un home normal amb la roba moll a un ambient a -12 graus mor en una hora o dues; ell va resistir-ne catorze fins que el van rescatar, a Groenlàndia

niques de supervivència i que, segons va explicar després, «en aquells moments estava plenament concentrat a sobreviure. En una situació com aquesta, no et pots permetre el luxe de pensar en res que no sigui seguir viu. És un dels mecanismes bàsics de la supervivència: evitar el sentiment de pèrdua. És un treball mental constant, que es pot entrenar». Així va aguantar fins que van res-

catat-lo al cap de catorze hores. Admet que no hauria aguantat gaire més. S'hauria adormit i ja no s'hauria despertat. És només una de les aventures extremes d'aquest home nascut el 1980 a Vilanova del Camí i que va estudiar als Maristes d'Igualada, tot i que en els seus perfils es defineix com a

graduat en Autodidàctica. Abans de dedicar-se a això del *survival extreme* i la seva extensió per a directius, *management extreme*, en Vico va ser director general de Cristales Anoia a la Pobla de Claramunt. Continuava la feina del seu pare. Però l'empresa es va trencar com si fos un dels vidres amb què treballava. Ell mateix ho ha descrit d'aquesta manera: «La crisi econòmica que arrossegava el país des del 2008 es va endur l'empresa vidriera que va fer prosperar el meu pare a força d'esforç i suor; i que, com a herència familiar després de la seva jubilació, havia quedat sota la meua cura. Penso en els 16 anys d'ofici, de dur treball sota la recta doctrina del meu pare, educant-me per ser un bon treballador; i que en un vist i no vist, es va esfumar, ja no existeix. I ara que he perdut la meua empresa, no hi ha feina, i a més tinc una família que he de sustentar, què faig?». La resposta per sobreviure va ser ensenyar supervivència. Com en una història americana de superació, Vico va convertir el seu fracàs empresarial en una palanca per tirar endavant. Va començar a organitzar activitats i cursos que relacionaven la natura, l'aventura, les situacions extremes, l'autodisciplina, el desafiament de les pròpies limitacions, i tots aquests conceptes que han fet familiars els textos d'autoajuda. I de director general de Cristales Anoia va passar a CEO de SurvivalXtreme, empresa personalíssima. «Què tinc facilitat per fer? Analitzar les situacions i buscar-me la vida. Si pogués fer el que m'agrada, què seria? Viure a la natura com es vivia abans. Així, d'aquesta manera, neix SurvivalXtreme, un estil de vida en forma d'escola de supervivència». Per a públic en general i després per a directius. Un dia va deixar un directiu al mig del desert perquè s'espavilés. Diu que l'home va sortir enfortit de l'experiència. Vico

afirma que hi ha un paral·lelisme entre el món corporatiu «i els deserts, les aigües gelades i els entorns extrems» en què ell ha sobreviscut. No diu res de piscines de taurons: l'entorn més proper al món de les finances.